

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Tourneneringen

Citation: Hertz, Henrik: "Tourneneringen", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Tredie Deel. , 1851-62., s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz11_lev-shoot-workid79168.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Tourneneringen.

»Bevæbnet let som til en Fest,
Med Spyd og Skjold og høit til Hest,
Jeg nærmer mig til Skrankens Dør
Og beder om Gehør.

Forkynd, Trompeter, høit med Klang:
Jeg bryder med Enhver en Stang
Alt i den ridderligste Færd
Med Skjold, med Spyd, med Sværd.

Let er mit Sind, men tungt mit Spyd.
Forkynd, Trompeter, høit med Lyd,
Jeg kaster Handsken ud med Lyst
Til Kamp og Vaabendyst.

264

Jeg vidner høit, at Had og Nid
Er fjern fra mig og al min Id.
Mig ægger kun mit muntre Blod,
Min Lyst, min Kraft, mit Mod.

Jeg vidner høit, at helst jeg vil
Bestaae det ridderlige Spil
Som Leg, som Lyst, som Prøve paa,
Hvo af os bedst kan slaae.

Velan, Trompeter, tredie Gang
Forkynd mit Ærind høit med Klang.
En Ridder med et muntert Sind
Kan sagtens lades ind.«

Saaledes talte, vel med Skjemt,
Men fuld af Tillid og bestemt
En Ridder ved Kong Arthurs Fest
Og meldte sig som Gjæst.

Hans Skjold var buet, blankt og rundt;
Dets Mærke var et Pilebundt.
Men om hans Ansigt slutted tæt
Og fast hans Hjelmenet.

265

Da spurgte Kongen: »Hvo er du,
Der melder dig med dristig Hu,
Og ædsker, Sværdet ved din Lænd,
Til Kamp Kong Arthurs Mænd?

Forvoven, Ridder, er din Færd,
Din Skjemt for let mod vore Sværd!
Men vil du stedes til min Fest,
Saa nævn dit Navn som Gjæst.«

Da neied Ridderen sig smukt:
»Jeg er min Moders Søn, med Tugt.
Mit Navn jeg veed ei nær saa vist
Som at mit Spyd er spidst.

See ei paa Navnet, Herre god!
Men paa min Styrke, paa mit Mod!

I Navnet, i en flygtig Lyd,
Laaae aldrig Mandens Dyd.

Hvis jeg med Anstand sidder fast
I Sadlen under Landsens Kast,
Og tumler Gangeren med Kunst,
Saa er jeg værd din Gunst.

266

Og hvis jeg træffer, naar jeg slaaer,
Og redelig til Værket gaaer,
Saa tænker jeg, at jeg gjør Gavn
For meer end for mit Navn.

Velan, Kong Arthur, tøv ei meer!
Forglem ei ridderlig Maneer!
Luk Skranken op! Modtag som Gjæst
En Ridder og hans Hest.«

Den Ridder neiede sig smukt
Og ventede høvisk og med Tugt.
Men Arthur loe og sagde høit:
»Han svarer kjækt og drøit.

Luk Skranken op og lad ham ind!
Jeg lider godt hans muntre Sind.
Lad ham bevise ved sit Mod
Sit adelige Blod.«

For længe siden sank i Gruus
Kong Arthurs vidtberømte Huus.
Forsvundet er det sidste Spor
Af Kongens »runde Bord.«

267

Hiin høie Hal, der aaben stod
For Hver, der kjendtes gjev og god,
Og hine kaarne Mænd, hvis Ry
Gik over Land og By -

Tourneringspladsen, hvor saa trøst
De Stærke satte Bryst mod Bryst
Og Knæ mod Knæ, og Fod mod Fod
I Kamp paa Liv og Blod -

Forsvundet er det Alt! forbi
Hiin glade Tids Chevalerie,
Og kun et Sagn, et Digt derom
Fra hiin Tid til os kom.

Men et usynligt runde Bord
End samles overalt paa Jord,
Mod Slethed en bevæbnet Magt,
Det Godes, Sandes Vagt.

Ved dettes Port jeg holder trygt,
Med lukt Vezir, men uden Frygt,
Bevæbnet let som til en Fest,
Og melder mig som Gjæst.

268

Som Arthurhoffets muntre Svend
Jeg kaster freidig Handsken hen,
Og skal bestaae med Kampens Lyst
Den ridderlige Dyst.

